

Sygn. akt: I C 257/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2022 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Barbara Przybylska
Protokolant:	Anna Sznura

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2022 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko B. C. (C.)

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 5 417 (pięć tysięcy czterysta siedemnaście) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Barbara Przybylska

I C 257/22

UZASADNIENIE

Powód (...) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej B. C. kwoty 123 050,67 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu podał, że pozwana zawarła z powodem umowę kredytu, wobec opóźnienia w spłacie po bezskutecznym wezwaniu do zapłaty wymagalnego zadłużenia umowa została wypowiedziana, a całość zobowiązania pozwanej stała się wymagalna.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa zarzucając brak umocowania osób podpisujących umowę w imieniu banku, skuteczność postanowień umowy dotyczących prowizji oraz obciążenia pozwanej kosztami ubezpieczeń, bezpodstawne naliczenie oprocentowania za cały okres obowiązywania umowy, wadliwe naliczenie odsetek umownych od kwoty obejmującej także kredytowaną kwotę prowizji chociaż składały się na nią koszty w postaci prowizji, nieprawidłowo podaną stawkę RRSO, co skutkowało oświadczeniem o naruszeniu przepisów art. 30 ust. 1 pkt 6,7 i 10 ustawy o kredycie konsumenckim, wobec czego umowa uzyskała charakter darmowy. To z kolei skutkuje - wobec braku essentialiae negotii w postaci oprocentowania i prowizji i nieważność umowy w całości.

Ponadto zarzuciła brak skutecznego wypowiedzenia umowy wobec niespełnienia warunków wypowiedzenia określonych w umowie i Prawie bankowym, braku umocowania do złożenia tego oświadczenia, wreszcie zakwestionowała doręczenie pozwanej wypowiedzenia umowy powołując się na art. 98 ustawy z 16.04.2020r. o szczególnych instrumentach wsparcia w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2.

Sąd ustalił:

Pozwana w dniu 22.03.2017r. zawarła z pozwanym umowę o kredyt konsolidacyjny nr (...). Na mocy tej umowy bank udzielił jej kredytu w wysokości 152 126,39 zł na potrzeby konsumpcyjne, spłatę innych zobowiązań kredytowych oraz prowizję w wysokości 11 820,22zł od udzielonego kredytu – z oprocentowaniem według zmiennej stopy procentowej – sumy stawki WIBOR 3M i marży w wysokości 6,04 punktów procentowych – na dzień zawarcia umowy wynoszącym 7,77%. Określono szczegółowo warunki stosowania i zmian stopy procentowej (§ 2 umowy). W § 5 umowy określono całkowitą kwotę kredytu jako 140 306,17 zł, całkowity koszt kredytu na dzień zawarcia umowy – na kwotę 93 395,18 zł ze wskazaniem, że na całkowity koszt kredytu składają się należne odsetki umowne i prowizja od udzielonego kredytu. RRSO określono na 9,82% z uwzględnieniem powyższej całkowitej kwoty kredytu i całkowitego kosztu kredytu.

W 6 ust. 3 zastrzeżono możliwość obciążenia kredytobiorcy kosztami monitoringu realizacji umowy.

Umowa została zawarta w placówce banku i podpisana w jego imieniu przez B. M.. Kredyt w łącznej wysokości podlegał spłacie w 144 równych ratach (§ 1ust.4).

(umowa k. 16-19).

Przed podpisaniem umowy pozwana otrzymała formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego (formularz k. 76)

Kredyt został uruchomiony zgodnie z dyspozycją pozwanej (historia rachunku k. 78) . Aneksem z 19.12.2019r. wydłużono okres kredytowania o 33 miesiące (aneks k. 140)

Pozwana od kwietnia 2021r. zaprzestała spłat kredytu (historia rachunku k. 91-128).. Wobec czego pismem z 30.05.2021r. została wezwana do zapłaty z informacją o zasadach złożenia wniosku o restrukturyzację oraz pod rygorem wypowiedzenia umowy (wezwanie z dowodem doręczenia k. 20-21).

Wobec braku reakcji powód w piśmie datowanym na 7.07.2021r. , podpisanym przez pracownika posiadającego umocowanie do składania oświadczeń w tym przedmiocie w imieniu banku (pełnomocnictwa k. 158-160), wypowiedział umowę. (wypowiedzenie k. 25).

Pismo to, nadane listem, poleconym nie zostało odebrane przez pozwaną pomimo dwukrotnego awizowania (k. 25).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody a dokumentów, innych wniosków dowodowych poza dokumentami strony nie zaoferowały.

Sąd zważył:

Strony łączyła umowa kredytu przewidziana art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe. Zgodnie z przywołanym przepisem przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Zarówno fakt skutecznego zawarcia umowy, jak i zakres praw i obowiązków umownych, wbrew zarzutom pozwanej w sposób jednoznaczny wynikają z dokumentów zaoferowanych jako dowody w sprawie. Bezskuteczny był zarzut

dotyczący braku umocowania osoby podpisującej umowę w imieniu banku – o ile w istocie brak jest w materiałach sprawy stosownego upoważnienia, to zgodnie z art. 97 kc i 103 kc , uwzględniając fakt wykonywania, a nawet aneksowania umowy przez strony, a także fakt, że zastrzeżenie wynikające z art. 103 § 1 kc jest na korzyść w tym przypadku powoda – brak zatem podstaw do uwzględnienia tego zarzutu.

Bezasadne były także zarzuty pozwanej, dotyczące abuzywności prowizji, wadliwego ustalenia RRSO i oprocentowania. Prowizja jako wynagrodzenie kredytodawcy jest elementem świadczeń głównych stron, została określona precyzyjnie. Wysokość prowizji w żaden sposób nie narusza art. 36a Ustawy o kredycie konsumenckim, a ponadto jest odpowiednia do kwoty kredytu (stanowi 8 % jego wartości).

Zarówno określenie wysokości RRSO, jak i zasada naliczania odsetek umownych nie narusza ustawy o kredycie konsumenckim, ponadto są precyzyjnie i zgodnie z tą ustawą określone w umowie. Żaden przepis nie zakazuje kredytowania prowizji (a w konsekwencji zaliczenia kredytowanej prowizji do oprocentowania). Nakazuje jedynie określenie całkowitej kwoty kredytu bez uwzględnienia prowizji, co zarówno w kwestionariuszu informacyjnym, jak i w umowie miało miejsce. W tych okolicznościach oświadczenie o kredycie darmowym nie mogło wywołać skutku z art. 45 ustawy o kredycie konsumenckim.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia była ewentualna abuzywność zapisu § 6 ust. 3, gdyż zapis ten pozostawał bez wpływu na wykonanie umowy i skuteczność jej wypowiedzenia.

Zasadny był jednak zarzut dotyczący braku wykazania wymagalności dochodzonego roszczenia – tj. kwoty kredytu postawionego w całości w stan natychmiastowej wymagalności wobec braku skutecznego doręczenia oświadczenia o wypowiedzeniu.

W myśl art. 98 ustawy z 16.04.2020r. o szczególnych instrumentach wsparcia w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 nieodebranych pism podlegających doręczeniu za potwierdzeniem odbioru przez operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe, których termin odbioru określony w zawiadomieniu o pozostawieniu pisma wraz z informacją o możliwości jego odbioru przypadał w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii, nie można uznać za doręczone w czasie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii oraz przed upływem 14 dni od dnia zniesienia tych stanów.

Przesyłka zawierająca oświadczenie o wypowiedzeniu kredytu nie została przez pozwanych odebrana, , brak też dowodu, by w jakikolwiek inny sposób oświadczenie to zostało im doręczone.

W tych okolicznościach stwierdzić należy, że nie doszło do skutecznego wypowiedzenia kredytu, a w konsekwencji brak podstaw do uznania, że dochodzone roszczenie – zarówno co do należności głównej jak i odsetek - stało się wymagalne. Podkreślić należy, że umowa kredytu zawarta była na 12 lat, okres jej trwania nie upłynął. O ile na pozwanych ciąży obowiązek zapłaty nabiegłych rat umownych, to nie one były objęte żądaniem, brak też podstaw do ustalenia wysokości takiego żądania na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego.

W tym stanie rzeczy sąd powództwo oddalił, o kosztach orzekając na podstawie art. 98 kpc.